

Vaga vesi, sügav põhi

Rebecca James „Kaunis kurjus“

Kirjastus Hea Lugu

2011

„Need tõprad vägistasid teda. Minu pisiõde... Vaatasin uuesti Racheli poole ja samal hetkel tõstis Sean pea. Tundus, et ta vaatab otse minu poole. Ma ei tea, kas ta mind tegelikult nägi – ma ei saa seda kunagi teada... Kuid ma ei jäänud ootama. Mind haaras paanika. Pöördusin ja pistin jooksu. Valguse poole.“ Selline ülestunnistus tuleb lugeja ette alles raamatu keskel, kuid just sellest sündmusest kogu see sünye lugu alguse saigi. Lugu, mis pööras raamatu peaosalise elu pea peale.

Rebecca James on sündinud 1970. aastal Austraalias Sydneys. Tema teosed on suunatud pigem nooremale põlvkonnale. Noorteromaan „Kaunis kurjus“ on Rebecca James’i debüütromaan, mida on tänaseks tõlgitud juba kolmekümnesse keelde. Rebecca James on eluajal olnud nii baaridaam, ettekandja kui ka köögikujundaja. Kuid minul on hea meel, et temast on saanud just noorteromaanide kirjutaja, sest loetud teos oli äärmiselt kaasahaarav.

Romaan „Kaunis kurjus“ jutustab ühe seitsmeteistkümnepäevase tüdruku Kathrine Pattersoni elust. Raamatu teeb põnevaks selle katkendlikkus. Peatükid ei anna tegevust edasi järjest, vaid räägivad läbiseigi peategelase minevikust, olevikust ja tulevikust. See tegi lugemise huvitavaks ja tihti ei suutnud raamatut käest panna: oli vaja kogu aeg edasi lugeda, et saaks tervikliku pildi kokku panna.

Kathrine pidas ennast pigem halli massi sulanduvaks tüdrukuks ega üritanudki sealt kuidagi välja paista. Ta õppis hästi, oli vanematele meele järgi ja ta elu kulges niiviisi rahulikult päevast päeva. Tema elu muutus aga kardinaalselt, kui ta sai tuttavaks tüdrukuga nimega Alice. Kathrine kohtus Alice’iga koolis, kui viimane jagas kutseid oma sünnipäevapeole. Kummalisel kombel andis Alice kutse ka üksi nurgas istuvale raamatusse süvenenud Kathrine’ile. Kathrine otsustaski peole minna ja sealt sai alguse nende vaheline sügav sõprus, usaldus ja kiindumus. Pidutsejahinge ja meeletu seiklusemuga Alice oli totaalseks vastandiks tagasihoidlikule Kathrine’le, kuid ilmselt täielik vastandlikkus tegigi nad nii lähedaseks ja üksteise jaoks huvitavaks.

Kathrine ei ole alati vaikne ja tagasihoidlik olnud. Ta muutus selliseks pärast oma väikese õe Sarah’ surma. Õde peeti ülimalt andekaks klaverivirtuoosiks. Peale õe kaotust ei tundnud Kathrine oma vanematega enam lähedast sidet. Temast hooliti ja teda armastati, aga miski polnud enam endine. Kuid imekaunis ja ambitsioonikas Alice suutis seda kõike muuta. Ta sai lähedaseks ka Kathrine’i emaga, tuues nii kõigi nende ellu taas päikest. Nad nautisid elu, pidutsesid, rääkisid saladusi, käisid puhkamas ja pidutsesid veel. Kathrine oli lõpuks ometi õnnelik, et tal on selline

imeline sõbranna. Kuid kõik muutus ühel õhtul, kui Alice ja Kathrine mängisid sõpradega „Tõde või tegu“. Ühel hetkel paljastas Alice Kathrine'i suurima hirmu ja saladuse: „*Olid sa salamisi rõõmus, et su täiuslik õde tapeti?*“ Alice oskas sellise küsimuse õhku paisata ilmset seetõttu, et Kathrine kurtis talle tihti, kui andekas Sarah oli ja kui tühine tema Sarah' kõrval alati paistis.

Tuli välja, et alati rõõmsameelne ja üllas tundunud Alice ei olnud tegelikult hoopiski see, kelleks teda peeti. Alice osutus totaalseks psühhomaniakiks, kes hakkas Kathrine'ga suhtlema vaid selleks, et ta elu täielikult rikkuda. Tema eesmärgiks oli Kathrine'i elu põrguks teha. Nimelt oli Alice'i vend olnud üks neist, kes Sarah' vägistasid. Seega Kathrine oli põhjus, miks ta vend vanglas kinni istus. Kui tõde oli päevavalgele tulnud, üritas Kathrine Alice'i enda elust eemale tõrjuda, kuid niisama lihtsalt see ei juhtunud.

Õnneks leidis Kathrine enda ellu ka häid inimesi. Näiteks Alice'i endise poiss-sõbra Robbie, kes sai Kathrine'i imeliseks sõbraks, ning elukaaslase Mick'i, kellega tal sündis laps. Kõik ei lõppenud aga hästi, sest Alice suutis Kathrine'i elu täielikult hävitada, teeseldes uppumist, mille tagajärjel Alice'i päästa üritanud Mick hukkus. Pärast seda oli Kathrine korraka nii vabanenud vaenlasest kui ka kaotanud lähedasima inimese, sest hukkusid nii Alice kui ka Mick. Alice'i lahkumine oli nõudnud liiga kallist hinda.

Ometi laseb autor Kathrine'il mõelda esialgu cotamatuna tunduvat mõtet: „*Aga ma ei suuda tegelikult kahetseda kohtumist Alice'iga. Sest kui ma ei oleks temaga tuttavaks saanud, siis ei oleks ma ju kohanud ka Mick'i. Mul ei oleks enda imekaunist tütart. Kuidas ma saan seda kahetseda?*“ Nii juhitakse lugeja mõttele, et elus ei saa liigitada inimesi lihtsalt headeks ja halbadeks ning halbade hoiduda. Isegi negatiivsetel inimestel võib meie elus olla tähtis roll. Nad õpetavad meid tegema edaspidi kaalutletumaid otsuseid ja ühtlasi teevad meid tugevamaks. Nii me õpime ja suudame edaspidi valida enda kõrvale just õigeid inimesi.

Raamat võib paljudele jätta liialt seebiooperliku mulje, kuid minu arvates see nii ei ole. Mitte miski ei olnud etteaimatav ja Alice'i tegelaskuju ilmselt meenutab igaühele meist kedagi. Inimesed suudavad tihti jätta ideaalse esmamulje ja luua endast täiusliku kuvandi, kuid liigagi tihti osutub see vastupidiseks. Antud noorteromaan sobiks hästi nii vanematele teismelistele kui ka täiskasvanutele. Just sellises vanuses kohtame me palju erinevaid inimesi ja tuleks hästi läbi mõelda, keda endale lähedale lasta. Kathrine oli lihtsalt liiga hea inimene, et ta varem Alice'i eemale ei tõrjunud. Usun, et sellised on meist paljud.